

כיוצא בו. לעשות
הרחקה לעבירה אמרו: לא יאכל
הזב עם הזבה. וכ"ש טהור עם
הזבה: מפני הרגל עבירה. מפני
שמתוך שממיתדין יבא לבעול זבה
שהיא צרעה:

מתנני' לא יצא

החייט במחטו סמוך לחשכה * שמוא ישבח
ויצא ולא הלבלר בקולמוסו ולא יפלה את
כליו * ולא יקרא לאור הנר באמת אמרו החזן
רואה היכן תינוקות קוראין אבל הוא לא יקרא כיוצא בו לא יאכל הזב עם הזבה
מפני הרגל עבירה:

ב. רמב"ם | הלכות איסורי ביאה פרק יא

יח. ואסור לאדם שידבק באשתו בשבעת ימים נקיים אלו ואף על פי
שהיא בכסותה והוא בכסותו ולא יקרב לה ולא יגע בה אפילו באצבע
קטנה, ולא יאכל עמה בקערה אחת, כללו של דבר ינהוג עמה בימי ספירה
כמו שינהוג בימי נדה שעדיין היא בכרת עד שתטבול כמו שביארנו.
ואסור לאדם שידבק וכו'. כתב הראשון ז"ל א"א אנו נוהגים אפילו על
שלחן אחד וכן כתב רב אחא ז"ל.

יט. כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה נדה עושה לבעלה חוץ מהרחצת
פניו ידיו ורגליו ומזיגת הכוס והצעת המטה בפניו, גזירה שמא יבוא לדבר
עבירה, ומפני זה לא תאכל עמו בקערה אחת ולא יגע בבשרה מפני הרגל
עבירה, וכן בשבעת ימים נקיים לא תעשה לו שלש מלאכות אלו, ומותר
לאשה להתקשט בימי נדתה כדי שלא תתגנה על בעלה.

ג. בעלי הנפש | שער הפרישה סימן א

ואמרו רבוואתא (שאליות ויקרא שאליתא ז') ונדה כל ימי עומאתא אסורה
למיכל על פתורא דגברא. דתנן (שבת יא א) לא יאכל הזב עם הזבה מפני
הרגל עבירה. ואעפ"י שאין הטעם מפורש מנא לאסור אותה מעל השלחן כי
יש לומר עם הזבה דקאמר בקערה אחת, אבל על שלחן אחד מותרת. ואם
תאמר מפני שהשוו בגמרא (שבת יג א) ענין עלית העוף והגבינה על שלחן
אחד לענין הגדה, מה התם כל השלחן נאסר עליו אף הכא כל השלחן נאסר
עליה. אין זה דומה לזה, שלא השוו ענין העוף והגבינה לנדה אלא לענין שלא
תישן עמו על המטה צבגדיה, כי כשם שהשלחן הזמנה לאכילה כך המטה
הזמנה לתשמיש, וכמו שגזרו צבשר וגבינה עלייה אטו אכילה כך ראוי לגזור
עליית המטה אטו תשמיש. אבל אכילת הגדה עם צעלה על שלחן אחד,
שאפילו בקערה אחת אינה אלא גזרת הרגל, מנא לנו לאסור. אלא שיש
לסמוך את דבריהם ממה שאמרו צבגדיה (שבת יג א) כיוצא בו לא יאכל ז' פרוש
עם ז' עם הארץ שמא יאכילו דברים עמאים ואמריקן דברים עמאים
ס"ד אלא אימא דברים שאין מתוקנין. והתם ודאי על שלחן אחד נמי אסור
דומיא דעוף וגבינה דאיכא למגזר ציה עלייה אטו אכילה, וקאמר כיוצא בו,
אלמא אכילת ז' וזבה נמי על שלחן אחד אסור כי האין. מיהו תתחזי לן שאם
הפרישה מפה אחרת לעלמא אעפ"י שהיתה אוכלת על השלחן מותרת, דהא
איכא הכירא להרחקה. והכי נהוג עלמא נמי לצבשר וגבינה.

אכילה מקערה אחת באשתו נדה

ד. שו"ע י"ד | הלכות נדה סימן קצ"ה

ג. לא יאכל עמה על השלחן אא"כ יש שום שינוי שיהיה שום דבר מפסיק בין קערה שלו
לקערה שלה, לחם או קנקן, או שיאכל כל אחד במפה שלו. הגה: וי"א הא דלריכין הפסק
בין קערה שלו לקערה שלה היינו דוקא כשאין אוכלין בקערה אחת כשהיא טהורה, אבל אם
אוכלין בקערה אחת כשהיא טהורה סגי אם אוכלת בקערה צפני עלמא, וא"ל היכר אחר, (הגהות
אשירי צ"ס ר"י והגהות אלפסי), וכן נוהגין. י"א שאסור לו לאכול משוירי מאכל שלה, (מלא
צקונטרס דהלכות נדה), כמו שאסור לשחות משוירי כוס שלה, וכמו שיתבאר.

ה. ש"ך | שם

ז וי"א כו' - כתב הב"ח דאף לסברא זו אינה אלא כשגם בני הבית אוכלי עמהם על שלחן א' ביחד
התם הוא דשרי כשהיא אוכלת מהקערה שלה אף על פי שאוכלים על מפה אחד בלא שום היכר
אבל כשבני הבית אוכלין על שלחן אחר והאיש והאשה אוכלין לבדן על שלחן אחד כ"א מקערה
שלו אסור אפילו היה רגיל לאכול עמה בקערה א' ומשמע בדבריו דהוא הדין כשאין שם בני בית
כלל אסור ואין דבריו מוכרחי'.

ו. פתחי תשובה | שם

(ה) בקערה בפ"ע - עבה"ט ועי' בתשובת משאת בנימין סי' קי"ב באמצע התשובה שכתב דאפילו
מקערה אחת שרי לאכול אם גם בני הבית אוכלים עמהם מקערה זו דאין לך הפסק גדול מזה ומ"מ
רבים הם המחמירים שלא לאכול מקערה א' אפילו עם בני הבית ומדינא אין לאסור ולא נמצא
איסור זה ברור בשום דוכתא אך המחמירים יפה עושים באיסור חמור כו' ע"ש. ולענ"ד דדוקא על
שולחן אחד יש מקום להתיר בזה אף אם גם כשהיא טהורה הם אוכלים בקערה בפ"ע מ"מ כשגם
בני הבית אוכלים עמהם עדיף מהיכר אבל מקערה אחת מדינא יש לאסור לפמ"ש הרמ"א שאסור
לו לאכול משוירי מאכל שלה א"כ כשאוכלים בקערה אחת בודאי אוכל משוירי מאכל שלה ואי
אפשר ליזהר ולדקדק בזה שיפסוק אדם אחר בינתיים ועמ"ש לעיל סי' פ"ח ס"ק ד'.

ז. ט"ז | שם

(ב) בקערה אחת. - העתיקו בדרישה ומו"ח ז"ל לשון זה עוד ראיתי שטות גדול שמנתחין חתיכות
קטנות בקערה אחת הוא נוטל אחת והיא נוטלת אחת עד גמר אכילה ושובש גדול הוא דפשיטא
דחשיב אכילה [יחד] עכ"ל והוגה מספר רש"ל אבל מ"מ משמע דכשמימיין קערה עם החתיכו'
גדולות כדרך שמימיין בקדרה וכל א' נוטל מן
הקערה ומשים לפניו על כלי מיוחד ואוכל משם
אין בזה איסור כיון דאין האכילה מיד בלקיחתו
מקערה שלוקחה גם היא אלא משתמש בכלי
אחר בינתיים כן נראה לע"ד:

ח. רא"ש | שבת פרק א, סימן לב

ומה שרגילין עכשיו לאכול עם אשתו נדה בשלחן
אחד לפי שזימיהם היו רגילים לאכול כל אחד
לכדו על שלחן קטן וכשאשתו עמו על אותו קטן
נראה דרך חצה ודמי להלפת מטה ומזיגת כוס
והרחלת פניו ידיו ורגליו אבל האידנא שכל בני
הבית אוכלין על שלחן אחד אינו דרך חצה ויש
שעושין היכר** ציניהם והיו כמו שנים שאוכלין
יחד זה צבשר זה גבינה:

ט. תורת הבית הארוך | בית ז, שער ב דף א:

וכן אסרו לאכול עמה על השלחן ואין צריך לומר
בקערה אחת. וראיה לדבר דתנן לא יאכל הזב עם
הזבה מפני הרגל עבירה. והתם על השולחן אחד
קאמר מפני שהשוו אותן בגמרא עם עלית עוף
וגבינה על שולחן אחד כדאיתא בריש פרק כל
הבשר. ומיהו בהפרשת מפה בינו לבניה סגי וכן
נהגו בבשר וגבינה.

י. בדיק הבית | שם

כתב החכם דאסור לאכול עמה על השלחן, כי הא
דתנן לא יאכל הזב עם הזבה ע"כ. ונראין דברי
האומר דדוקא בשאוכלין שניהם בפני עצמן או
שמוסבין סמוכין אבל אם היו שם אחרים אוכלין
ומפסיקין ביניהן מותר.

יא. משמרת הבית | שם

אמר הכותב: מעולם לא שמענו דבר זה ואולי הוא
היה המגיד הראשון ואין לו טעם ולא ריח דאפילו
יש אחרים עמהם איזה היכר יש להם ואם יבואו
לידי הרגל ולאכול בקערה אחת שניהם מי מעכב
א"ת שהאחרים המסובין שם יזכירום וימנעום
מאין הם יודעים שהיא נדה וכי צריכין להודיע את
המסובין. ועוד דדומיא דבשר וגבינה על שלחן
אחר עשאום כדאיתא בר"פ כל הבשר, ואטו התם
כי איכא אחריני בהדיהו מי שרי. אלא ודאי לא
שנא מן הדין אלא שעכשיו הקלו לאכול עמה על
השולחן ובלא שום היכר:



ישיבת חרם ביבנה

